

Čím vším si prošli moje boty

Adéla Petráňková

Nádech, výdech, můj poslední. Umírám a před očima se mi začíná promítat film mého života.

Pozoruji malou dívenku v červených gumácích, jež jí jsou nejméně o dvě čísla větší, jak kráčí v zabahněné řece a se sestrou se snaží chytit skákavé žabky. Stříhem se přenáším do obrazu kde ta samá holčička, jen o trochu větší, tentokrát obutá v růžových sandálech, jde poprvé do školy, ruku v ruce její babičky. V tu chvíli ještě nevěděla, že s lidmi, jaké dnes potká stráví víc než třetinu svého života. Najednou vidím bílou přezůvku, jak klepe o zem a přitom se její vlastník drtí dějepis dvě minuty před hodinou. Stresu i obav má plnou hlavu. Mé oči náhle uchvátí pohled na bezstarostnou baletku, tančící s nohou objatou v piškotech. Vlaje vzduchem tanečního sálu, jako pták větrem. Poté hledím na obrovsky šťastnou holku, která právě dohrála své historicky první divadelní představení v divadle Jesličkách Josefa Tejkla. Skáče ve svých černých, popruhových botách v objetí své kamarádky a také herecké kolegyně. Jak mohla tenkrát tušit že se pouhý koníček přehoupne v celoživotní práci? Prostříh mladou ženu dostal na červený koberec, po kterém kráčely různé filmové hvězdy, včetně naší známé tváře, naší dívenky. Takových koberců prošla za svůj krátký, ale šťastný život dost. Ani se nenaděju a hledím na finální scénu mého životního filmu. Černé podpatky nastupují do bílého auta, šlapou na plyn, kola vozidla se kvůli námraze dostávají smyk.

Nahrávka skončila a já dokráčela všechny své kroky.

(Příběh se odehrává v alternativním vesmíru, kde umřu už ve dvaceti pěti letech, ale jsem naprosto šťastná, nýbrž jsem dosáhla všeho, čeho jsem dosáhnout chtěla.)